

І. Дубок

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В СФЕРІ КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

Досліджено нормативно-правове забезпечення державно-приватного партнерства в сфері культури України. Визначено, що розвиток державно-приватного партнерства здійснюється на основі системи нормативно-правових актів, які умовно можна поділити на загальні, спеціальні та галузеві групи. Проаналізовано профільний закон у сфері державно-приватного партнерства, розглянуто його переваги та визначено проблемні положення, які потребують змін.

Ключові слова: державне регулювання, сфера культури, державно-приватне партнерство, нормативно-правове забезпечення.

Упродовж останніх років державно-приватне партнерство (далі – ДПП) стало одним із способів взаємовигідної співпраці органів державної влади, бізнесу та громадянського суспільства у сферах, регулювання яких традиційно належало державі і в які приватний бізнес, як правило, не допускався. Для України ДПП все ще залишається новою формою взаємовідносин держави та бізнесу, тому одним із важливих завдань у дослідженні державної політики у сфері ДПП є аналіз нормативно-правового забезпечення ДПП, насамперед в окремих сферах життєдіяльності суспільства, серед яких і сфера культури.

На сьогодні у всьому світі відбувається переосмислення підходів суспільства та держави до питань культури, яка визначається розвиненими країнами як двигун змін у всіх сегментах суспільного життя і може значно впливати на вирішення економічних, політичних та соціальних проблем. Розуміючи світові і загальноєвропейські тенденції культурного розвитку, сучасна українська влада розглядає культуру як цінність та основу, на якій відбудеться консолідація українського суспільства. На думку глави держави, необхідно ефективно використати потенціал культури і для реалізації реформ, і для протистояння російському агресору, і для реінтеграції окупованих зараз територій в український гуманітарний простір [1].

Питання нормативно-правового забезпечення ДПП в Україні досліджували в своїх працях О. Вінник, В. Вороненко, Н. Гойда, Н. Курділь, П. Надолішній, М. Маїсурадзе, І. Селіванова та інші. Зокрема, О. Вінник, зосередила свою увагу на дослідженні договірних відносин ДПП [2]. М. Маїсурадзе приділив значну увагу опрацюванню особливостей угод про розподіл продукції та правовому регулюванні концесійної діяльності [3].

Н. Гойда, Н. Курділь, В. Вороненко, розглянувши нормативно-правову базу ДПП у сфері охорони здоров'я України, визначили основні проблеми, що перешкоджають успішному впровадженню проектів ДПП. Так, на думку авторів, високі фінансові ризи для впровадження проектів ДПП у сфері охорони здоров'я пов'язані, передусім, із наявністю коротких (річних) бюджетних циклів і щорічною процедурою затвердження державного та місцевих бюджетів [4]. Зазначені зауваження, на нашу думку, цілком можна віднести і до сфери культури в Україні.

Відаючи належне досягненням науковців щодо опрацювання проблем правового регулювання ДПП загалом, зазначимо, що спостерігається брак праць, які б стосувалися аналізу нормативно-правового забезпечення ДПП у сфері культури.

Метою статті є розгляд та з'ясування напрямів удосконалення нормативно-правового забезпечення ДПП у сфері культури України.

Міжнародні інституції розглядають ДПП як важливий механізм соціально-економічного розвитку країн, про що йдеться у багатьох положеннях документів Комісії ООН з міжнародного торгового права ("UNCITRAL"), Європейської комісії, серед яких Типові законодавчі положення щодо інфраструктурних проєктів, які фінансуються приватним коштом ("Звіт UNCITRAL"), Правила ЄС щодо державних контрактів та концесій, директиви ЄС, Повідомлення Комісії Європейських співтовариств Європейському парламенту, Раді, Європейському економічному та соціальному комітету та Комітету регіонів про державно-приватні партнерства та законодавство Співтовариств щодо державних закупівель та концесій, положення "Зеленої книги" Європейської комісії щодо ДПП тощо. У деклараціях самітів Всесвітніх економічних форумів зазначено, що глобальне управління може бути покращено шляхом державно-приватного співробітництва [5].

У багатьох країнах світу на національному рівні прийняті концепції та програми розвитку ДПП, спеціальні закони та інші нормативні акти про ДПП, кодекси ДПП, довідники з реалізації проєктів ДПП.

В Україні розвиток ДПП здійснюється на основі системи нормативно-правових актів, які умовно можна поділити на загальні, спеціальні та галузеві групи (рис. 1).

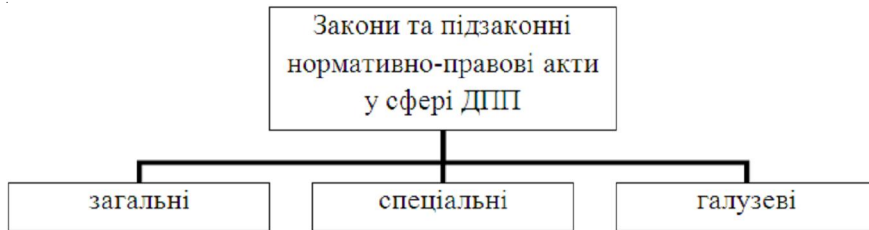

Рис. 1. Система нормативно-правових актів у сфері ДПП

До загальних законодавчих актів у сфері ДПП належать Конституція України, Цивільний кодекс України, Господарський кодекс України, Закони України "Про управління об'єктами державної власності", "Про оренду державного та комунального майна", "Про передачу об'єктів права державної та комунальної власності", "Про режим іноземного інвестування", "Про здійснення державних закупівель" тощо. Усі вищезгадані базові нормативно-правові акти регулюють загальні питання взаємовідносин державних органів влади та бізнесу й не містять конкретних положень щодо регламентації ДПП.

Спеціальна група досить численна: тільки на загальнодержавному рівні налічується декілька десятків законів та підзаконних нормативно-правових актів у сфері ДПП. До спеціальних законів належать Закони України "Про державно-приватне партнерство" № 2404-VI від 01.07.2010 р., "Про концесії" № 997-XIV від 16.07.1999 р., "Про фінансовий лізинг" № 723/97-ВР від 16.12.1997 р., "Про внесення змін до деяких законів України з метою стимулювання концесійної діяльності" № 1414-IV від 03.02.2004 р., "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гарантування прав концесіонерів" № 2880-VI від 23.12.2010 р. тощо.

Для детальнішого нормативного регулювання та з метою оперативного вирішення окремих питань розвитку ДПП закони підкріплені указами та розпорядженнями Президента України, постановами та розпорядженнями Кабінету Міністрів України, положеннями та наказами центральних органів виконавчої влади, рішеннями місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. До підзаконних нормативно-правових актів у сфері ДПП, які належать до спеціальної групи, зокрема належать: Розпорядження Кабінету Міністрів України “Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013 – 2018 роки” № 739-р від 14.08.2013 р., Постанови Кабінету Міністрів України “Про затвердження Порядку надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства” № 8 від 09.02.2011 р., “Про затвердження Методики виявлення ризиків, пов’язаних з державно-приватним партнерством, їх оцінки та визначення форми управління ними” № 232 від 16.02.2011 р. “Про затвердження Порядку надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства” № 279 від 17.03.2011 р., Накази Міністерства економічного розвитку та торгівлі України “Про затвердження форми подання пропозиції щодо здійснення державно-приватного партнерства” № 40 від 16.08.2011 р., “Деякі питання проведення аналізу ефективності здійснення державно-приватного партнерства” № 255 від 27.02.2012 р. тощо.

Основним профільним документом у сфері ДПП є Закон України “Про державно-приватне партнерство” № 2404-VI від 01.07.2010 р. (далі – Закон), з прийняттям якого пов’язують становлення ДПП як правового інституту. Хоча ще до прийняття Закону у 2010 р. в Україні існувало законодавче забезпечення договірних відносин держави і бізнесу у сфері концесії, оренди, спільної діяльності тощо. У звіті ЄБРР щодо ДПП, оприлюдненому у 2008 р. (до появи спеціального Закону), зазначалося, що нормативно-правова база ДПП в Україні “в середньому відповідала” передовим стандартам у сфері ДПП [6]. Прийняття базового Закону, безперечно, сприяло виробленню єдиного підходу до взаємодії держави та бізнесу на засадах ДПП.

Відповідно до Закону ДПП визначається як співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами – підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому Законом та іншими законодавчими актами [7].

Всі проекти у межах ДПП повинні забезпечити вищі техніко-економічні показники ефективності діяльності, ніж у разі здійснення такої діяльності державним партнером без залучення приватного партнера, договірні відносини мають бути довготривалими (від 5 до 50 років), приватному партнеру передається частина ризиків у процесі здійснення ДПП, а також приватному партнеру необхідно інвестувати в об’єкти партнерства із джерел, не заборонених законодавством.

У науковій літературі поширена думка, що в Законі ознаки ДПП повинні бути більш чітко сформульовані, оскільки вони є критерієм, за яким проекти здійснюватимуться в рамках ДПП, що передбачає проведення спеціальних процедур. Однією з таких ознак має бути сфера застосування ДПП, обмежена в багатьох країнах світу публічною інфраструктурою. Відповідно до Звіту UNCITRAL, “публічні інфраструктурні об’єкти” роз’яснюються як “фізичні об’єкти і системи, за допомогою яких безпосередньо або опосередковано надаються послуги, необхідні населенню” [8].

Важливим є те, що в багатьох країнах світу в рамках ДПП реалізуються далеко не всі інфраструктурні проекти, а тільки такі, які мають важливе соціальне значення.

Відповідно до Закону, ДПП в Україні може здійснюватися у таких сферах, як пошук, розвідка родовищ корисних копалин та їх видобування, виробництво, транспортування і постачання тепла та розподіл і постачання природного газу, будівництво та/або експлуатація автострад, доріг, залізниць, злітно-посадкових смуг на аеродромах, мостів, шляхових естакад, тунелів і метрополітенів, морських і річкових портів та їх інфраструктури, машинобудування, збір, очищення та розподілення води, охорона здоров'я, туризм, відпочинок, рекреація, культура та спорт, забезпечення функціонування зрошувальних і осушувальних систем, оброблення відходів, виробництво, розподілення та постачання електричної енергії, управління нерухомістю. Як бачимо, у Законі не тільки досить широко визначені сфери ДПП, але йдеться про те, що ДПП може застосовуватися в інших сферах діяльності, крім видів господарської діяльності, які, відповідно до Закону, дозволяється здійснювати виключно державним підприємствам, установам та організаціям. На думку деяких науковців, на сучасному етапі обмеження сфер застосування ДПП навряд чи сприятиме його розвитку [9].

З метою ефективного використання державних ресурсів Кабінетом Міністрів України визначено три пріоритетних сфери для розвитку ДПП в Україні: виробнича інфраструктура і високотехнологічне виробництво; будівництво та житлово-комунальне господарство; соціальна інфраструктура та гуманітарний розвиток [10]. До соціальної інфраструктури та гуманітарного розвитку уналежнюють проекти в рамках ДПП у сфері охорони здоров'я, освіти, культури, туризму та спорту, захисту навколишнього природного середовища. Завданням органів влади є реалізація пілотних проектів у цих сферах, що дасть змогу результативно вирішувати актуальні проблеми суспільного життя та наочно продемонструвати переваги застосування проектів у межах ДПП. Інакше, визначення урядом пріоритетних сфер для розвитку ДПП, на нашу думку, так і залишиться декларативним.

Здійснення ДПП у сферах, визначених Законом, передбачає виконання таких функцій, як проектування, фінансування, будівництво, відновлення (реконструкція, модернізація), експлуатація, пошук, обслуговування тощо.

У Законі закріплені повноваження органів виконавчої влади на центральному і місцевому рівнях під час здійснення проектів у рамках ДПП. Відповідно до українського законодавства, державну політику щодо регулювання відносин у сфері ДПП здійснюють Кабінет Міністрів України, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, інші державні органи та органи місцевого самоврядування.

Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі центральних органів виконавчої влади, який здійснює виконавчу владу безпосередньо та через міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Раду міністрів Автономної Республіки Крим та місцеві державні адміністрації, спрямовує, координує та контролює діяльність цих органів [11]. Законодавець визначив, що рішення про здійснення ДПП щодо об'єктів державної власності, проведення конкурсу та затвердження результатів конкурсу з визначення приватного партнера приймаються Кабінетом Міністрів України чи уповноваженим ним органом. Спеціально уповноваженим органом у системі центральних органів виконавчої влади з питань ДПП є Міністерство економічного розвитку і торгівлі України, на яке покладено формування та реалізацію державної політики у сфері ДПП [12].

Потрібно зазначити, що тривалий час в Україні зберігається ситуація, коли на центральному та місцевому рівнях одразу декілька органів державної влади відповідають за підтримку проектів у рамках ДПП. Про дублювання функцій Міністерства економічного розвитку і торгівлі України та Державного агентства з інвестицій та управління національними проектами неодноразово згадувалося у науковій літературі. На сьогодні Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами ліквідовано, а виконання його функцій передано Міністерству економічного розвитку і торгівлі України. Втім Закон не виключає, що інші органи державної влади та органи місцевого самоврядування можуть контролювати реалізацію проектів в рамках ДПП, якщо державний партнер підпорядкований зазначеному органу влади.

Національне законодавство встановлює договірну форму ДПП, але не конкретизує у яких формах можуть реалізовуватися зазначені проекти. Йдеться про те, що для цілей ДПП можуть укладатися договори про концесію, спільну діяльність та інші договори, але кожен із цих договорів регулюється окремим законом. І хоча вирішальна роль у визначенні виду договору, що укладається в рамках ДПП, надається органу, який приймає рішення про здійснення ДПП, доцільно погодитися з думкою І. Селіванової, що на сьогодні існує три абсолютно автономних способи укладення договорів про використання державного майна, відповідно до чинного законодавства [13]. Законодавець, на нашу думку, створив ситуацію, коли потенційні партнери проектів ДПП повинні розбиратися в численних нормативно-правових актах, які не завжди узгоджуються один із одним.

Закон є основним інструментом правового регулювання ДПП в Україні, який запроваджує основні підходи до проектів у рамках ДПП, встановлює необхідність попереднього аналізу ефективності проектів ДПП, визначає приватного партнера шляхом проведення конкурсу, передбачає державну підтримку проектів ДПП, а також закріплює гарантії дотримання прав і законних інтересів сторін цих договорів.

Вищезазначені положення рамкового Закону є досить позитивними, але існують й певні проблеми у правовому регулюванні у сфері ДПП. Зокрема, до них належать: складність процедур підготовки проектної документації, “перетягування” повноважень місцевими органами влади щодо розпорядження майном територіальної громади [14], різні способи укладання договорів про використання державного майна, неврегульованість питання власності на об’єкти, що створюються в рамках ДПП тощо.

Закон України “Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення регуляторних бар’єрів для розвитку державно-приватного партнерства та стимулювання інвестицій в Україні” № 817-VIII від 24.11.2015 р. (набрання чинності 24.05.2016 р.) вносить певні зміни до основного Закону. Зокрема, документ розширює сфери застосування ДПП, серед яких:

- надання соціальних послуг, управління соціальною установою, закладом;
- виробництво та впровадження енергозберігаючих технологій, будівництво та капітальний ремонт житлових будинків, повністю чи частково зруйнованих внаслідок бойових дій на території проведення антитерористичної операції;
- встановлення модульних будинків та будівництво тимчасового житла для внутрішньо переміщених осіб;
- надання освітніх послуг та послуг у сфері охорони здоров’я;
- управління пам’ятками архітектури та культурної спадщини [15].

Відповідно до Закону України “Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення регуляторних бар’єрів для розвитку державно-приватного партнерства та

стимулювання інвестицій в Україні” усувається положення, яке дає змогу застосування або незастосування ДПП на розсуд державного партнера. Згідно з законодавством, буде існувати тільки концесія як форма договору в рамках ДПП, на відміну від сучасного стану, коли існує концесія у рамках ДПП і просто концесія. Також буде вдосконалено загальну процедуру підготовки проектів ДПП та запроваджено міжнародні підходи до розрахунку концесійних платежів.

Важливою зміною є залучення в якості учасника договору, укладеного в рамках ДПП, комунальних, державних підприємств та товариств, якими володіють держава або місцеві органи влади.

Приватний партнер, який виграв конкурс, матиме право отримувати земельну ділянку, на якій розташований об'єкт ДПП. Також врегульовуються питання власності на об'єкти, що створюються в рамках таких проектів. У разі невиконання приватним партнером своїх зобов'язань, держава матиме можливість замінити його. Приватний партнер може розраховувати на економічно обґрунтовані тарифи на послуги, а також додаткові гарантії, серед яких можливість розглядати спори в міжнародному арбітражному суді [16].

Галузеву групу становлять закони та підзаконні акти, які визначають засади взаємодії держави та приватних партнерів у рамках ДПП в окремих сферах: паливно-енергетичному комплексі, будівництві та експлуатації автомобільних доріг, комунальному господарстві, охороні здоров'я, культурі тощо. Так, до законів із питань ДПП у паливно-енергетичному комплексі належить Закон України “Про особливості оренди чи концесії об'єктів паливно-енергетичного комплексу, що перебувають у державній власності”, щодо будівництва та експлуатації автомобільних доріг – Закон України “Про концесії на будівництво і експлуатацію автомобільних доріг”, у житлово-комунальному господарстві – Закони України “Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів у сферах теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності”, “Про державне регулювання у сфері комунальних послуг” тощо. Зупинимося детальніше на нормативно-правовому регулюванні ДПП у сфері культури.

Потрібно зазначити, що на сьогодні законодавство України не представлено спеціальними законами, які регламентують порядок розробки та реалізації проектів ДПП у сфері культури. Реалізація проектів у сфері культури в рамках ДПП здійснюється на підставі Закону України “Про державно-приватне партнерство”, інших законів та підзаконних нормативно-правових актів. Зокрема, Кабінет міністрів України Постановою “Про затвердження Переліку об'єктів права державної власності, які можуть надаватися в концесію” № 1338 від 21.11.2007 р. затвердив перелік об'єктів незавершеного будівництва та законсервованих об'єктів, які можуть бути добудовані з метою їх використання для надання послуг із задоволення громадських потреб [17]. Серед цих об'єктів палац ХІХ ст. у с. Тартаків Сокальського району та замок ХVІІ ст. у с. Старе Село Пустомитівського району, які згодом були передані у концесію на 49 років рішенням Львівської обласної державної адміністрації як органом, уповноваженим на укладення концесійного договору відповідно до зазначеної постанови Кабінету Міністрів України.

Розгляд законодавчої бази у сфері культури свідчить, що окремі правові норми застаріли та не відповідають сучасним політичним і соціально-економічним умовам. Тому необхідно вносити зміни до законів, які б забезпечили розвиток культурної сфери України. Серед пріоритетів Міністерства культури на 2016 р. визначено розробку нової

редакції Закону України “Про культуру”, впровадження проєктів, спрямованих на єднання України, та модернізацію механізмів державного фінансування закладів культури [18].

У Комітеті Верховної Ради України з питань культури та духовності розглядається проєкт нової Концепції реформування культурної сфери в Україні, серед основних напрямків якого широке використання недержавних коштів для підтримки галузі та створення передумов для появи та функціонування нових культурних об’єктів та явищ [19].

Отже, в Україні створена розгалужена система нормативно-правових актів у сфері ДПП, що складається із законів та підзаконних актів, та забезпечує реалізацію ДПП у різноманітних сферах суспільного життя. Застосування механізму ДПП дасть змогу державним органам влади розвивати сферу культури, залучаючи приватні інвестиції. Приватні партнери, завдяки впровадженню механізму ДПП, отримають впевненість у безпеці вкладених інвестицій.

Втім, як засвідчує міжнародний досвід, тільки наявність нормативно-правової бази у сфері ДПП не сприяє його розвитку. Безперечно, приведення окремих питань у сфері ДПП до кращих європейських і світових стандартів із урахуванням сучасних кризових тенденцій є важливим завданням. Але для розвитку ДПП у сфері культури, крім реформування правового регулювання, потрібно забезпечити формування сприятливого середовища, важливою частиною якого є пряма державна підтримка. Державна підтримка у сфері ДПП значно сприятиме залученню інвестицій, зокрема й іноземних, для розвитку сфер, стратегічно важливих для держави.

Подальші дослідження, на нашу думку, мають бути спрямовані на розгляд прийняттого міжнародного досвіду щодо використання ДПП у сфері культури та можливості його застосування в Україні.

Список використаної літератури

1. Виступ Президента України на церемонії вручення Національної премії України ім. Тараса Шевченка [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.president.gov.ua/news/vistup-prezidenta-na-ceremoniyi-vruchennya-nacionalnoyi-prem-36813>.
2. Вінник О. М. Договірні відносини державно-приватного партнерства: проблеми правового регулювання / О. М. Вінник // Вісник Вищої ради юстиції [Текст]. — 2013. — № 2 (14). — С. 90—107.
3. Маісурадзе М. Ю. Нормативно-правове забезпечення здійснення державно-приватного партнерства в Україні / М. Ю. Маісурадзе // Економіка та право [Текст]. — 2013. — № 3 (37). — С. 115—123.
4. Гойда Н. Г. Нормативно-правове забезпечення державно-приватного партнерства в охороні здоров’я України / Н. Г. Гойда, Н. В. Курділь, В. В. Вороненко // Запорозький медичний журнал [Текст] : науч.- практ. журн. Запороз. гос. мед. ун-т. — Запорозьке : Ледум, 2013. — № 5 (80). — С. 107.
5. Executive Summary. World Economic Forum Annual Meeting 2015. [Electronic resource] (Davos-Klosters, Switzerland 21 – 24 January). — Access mode : http://www3.weforum.org/docs/AM15/WEF_AM15_ExecutiveSummary.pdf.
6. Діагностичний огляд законодавства про державно-приватне партнерства [Текст] : Програма розвитку публічно-приватного партнерства (ПРПЗ). — К. : [б. в.], 2011. — С. 14.

7. Про державно-приватне партнерство : Закон України № 2404-VI від 01.07.2010 р. // Відомості Верховної Ради України [Електронний ресурс]. — 2010. — № 40. — Ст. 524 (Зі змін. та доп.). — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2404-17>.

8. Типовые законодательные положения ЮНСИТРАЛ по проектам в области инфраструктуры, финансируемые из частных источников [Электронный ресурс] / Комиссия организации объединённых наций про праву международной торговли ЮНСИТРАЛ. — С. 5. — Режим доступа : http://www.uncitral.org/pdf/russian/texts/procurem/pfip/model/03-90623_Ebook.pdf.

9. Реформування правового регулювання має ключове значення, але це тільки частина створення сприятливого середовища для ДПП / К. Шугарт, Р. Кундрик, О. Іжак // Юридична газета [Електронний ресурс]. — 2014. — Режим доступу : <http://yur-gazeta.com/interview/reformuvannya-pravovogo-regulyuvannya-mae-klyuchove-znachennya—ale-ce-tilki-chastina-stvorennya-spr.html>.

10. Про схвалення Концепції розвитку державно-приватного партнерства в Україні на 2013 – 2018 рр. : Розпорядження Кабінету Міністрів України № 739-р від 14.08.2013 р. // Урядовий кур'єр [Електронний ресурс]. — 2013. — № 194. — Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/739-2013-%D1%80>.

11. Про Кабінет Міністрів України [Електронний ресурс] : Закон України № 794-VII від 27.02.2014 р. — Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/794-18>.

12. Положення Про Міністерство економічного розвитку і торгівлі України [Електронний ресурс] : Указ Президента України № 634/2011 від 31.05.2011 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/634/2011>.

13. Селиванова И. Инвестиционный подрыв [Электронный ресурс] / И. Селиванова. — Режим доступа : http://www.ilf-ua.com/ru/publications/articles/investicionnyi_podryv.

14. Верховна Рада підтримала розвиток індустріальних парків та державно-приватного партнерства [Електронний ресурс] / Прес-служба Міністерства економічного розвитку та торгівлі України. — Режим доступу: <http://www.me.gov.ua/News/Detail?lang=uk-UA&id=fe1f367c-0fb9-4fba-ad1c-cbd663cf2ecd&title=VerkhovnaRadaPidtrimalaRozvitokIndustrialnihParkivTaDerzhavnoprivatnogoPartnerstva>.

15. Про внесення змін до деяких законів України щодо усунення регуляторних бар'єрів для розвитку державно-приватного партнерства та стимулювання інвестицій в Україні [Електронний ресурс] : Закон України № 817-VIII від 24.11.2015 р. — Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/817-19>.

16. Верховна Рада підтримала розвиток індустріальних парків та державно-приватного партнерства...

17. Про затвердження Переліку об'єктів права державної власності, які можуть надаватися в концесію [Електронний ресурс] : Постанова Кабінету Міністрів України № 1338 від 21.11.2007 р. — Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2293-99-%D0%BF>.

18. Протягом 2015 року антикризовий менеджмент в культурі здійснено і розпочато реформи [Електронний ресурс] : виступ міністра культури В. Кириленка на розширеному засіданні колегії Міністерства культури України 05.02.2016 р. — Режим доступу : http://mincult.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=245050826&cat_id=244895180.

19. Проект Концепції реформування галузі культури [Електронний ресурс] / Комітет Верховної Ради України з питань культури та духовності. — Режим доступу : http://kompkd.rada.gov.ua/kompkd/control/uk/publish/article?art_id=51264&cat_id=44731.

*Стаття надійшла до редакції 12.04.2016
Схвалена до друку редколегією 26.04.2016*

I. Dubok

**REGULATORY SUPPORT OF THE PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP
IN THE CULTURE SECTOR IN UKRAINE**

The regulatory support of the public-private partnership in the culture sector in Ukraine is investigated. It is determined that the development of public-private partnership is carried out on the basis of the system of regulatory acts, which can be conventionally divided into general, special and sectoral groups. The main law in the field of public-private partnership is analyzed, its strong points are revealed and problematic provisions that need to be changed are defined.

Key words: state regulation, public-private partnership, culture sector, regulatory support.